

Brev till den anarkistiska galaxen

Anonym

2011

Oinbjudna tvingar vi oss på en debatt som inte är vår. En debatt som aldrig kommer att bli vår, då den förs i en terräng som förblir steril för utvecklandet av insurrektionella perspektiv och anarkistiska idéer och aktiviteter som fokuserar på en sådan utveckling. Så du kanske frågar dig: varför skriva ett brev? Därför att inget ligger oss närmre hjärtat än befriande och destruktiv revolt, än kampen för omkullkastandet av det existerande, därför att vi aldrig kommer att sluta känna igen oss själva i alla kamrater som väljer att attackera maktstrukturer och personer i en längtan efter frihet; därför att det finns få saker vi uppskattar mer än den egna viljan, strävan efter sammanhang och modet att tända en stubin. Tro inte att vi skriver denna premiss för att tillfredsställa.

Vi är uppriktiga, precis som vår oro för den frivilliga amputationen av den anarkistiska kampens domäner.

Låt oss tala klarspråk: Nu mer än någonsin finns ett behov av anarkisters destruktiva ingripande, nu mer än någonsin är tiden inne för att intensifiera, för att söka möjligheter och hypoteser som möjliggör utvidgandet av revolt och uppror, och på så sätt påskynda denna världs omkullkastande. Detta behov och denna längtan frigör oss dock inte från plikten att tänka på vad, var, hur och varför?

Låt oss vara raka: På vilka grunder väljer anarkister (vi har inte så svårt att förstå varför auktoritära skulle göra det) att systematiskt ta på sig ansvaret för sina handlingar och att signera sina kommunikéer med akronymer som blivit kända världen över?

Vad leder dem till att associera denna väg med ett överdrivet samspel mellan tanke och handling, mellan teori och praktik, när det i själva verket bara är ett inbillat förkastande av den permanenta spänning som borde finnas mellan dem och som tveklöst är den pådrivande styrkan bakom den anarkistiska rörelsen.

Denna mani som breder ut sig riskerar att kasta en skugga över alla revoltiska handlingar. Inte bara anarkisters handlingar, som knappt lyser igenom den nödvändigt onda och ständigt nedslående kommunikéén, utan också, och kanske främst, handlingar inom upprorets allmänna panorama och den sociala konfliktualiteten. Det är kanske en av 'anledningarna' som drev oss till att skriva denna text. Trötta på att uppleva och finna det anarkistiska fältet av attacker, sabotage och expropriation mer och mer assimilerat till en akronym, som i sig är en politisk representation. Trötta på att se horisonten krympa tills bara två falska motsatta val kvarstår: antingen 'respektabel' anarkism med stormöten, sociala rörelser och facklig kamp eller 'dålig' anarkism, där du snällt ombes att stämpla ditt bidrag till det sociala kriget med någon akronym – och om du inte gör det så gör någon annan det åt dig.

Vi väljer också att attackera. Vi väljer också att sabotera kapitalets och auktoriteternas maskineri. Vi väljer också att inte acceptera en tiggarpå position och skjuter inte heller upp den nödvändiga expropriationen tills imorgon. Vi ser dock våra aktiviteter helt enkelt som delar av en bredare social konflikt, en konflikt som saknar behov av akronymer och kommunikéer. Vi tror att endast när aktioner är anonyma, så kan de anammas av alla. Vi tror att när en attack stämplas med en akronym, så förflyttas attacken från det sociala till det politiska fältet, till det representativa, delegerande fältet, till fältet med skådespelare och åskådare. Så som det ofta redan sagts i denna typ av debatter, är det inte nog att proklamera en opolitisk hållning. En sådan hållning innebär ett samspel mellan medel och mål, och kommunikéén är ett politiskt instrument precis som medlemskortet, programmet och principförklaringen.

Därutöver finns det en förvirring vi vill exponera. Exponera för att vi inte längre kan stå och bara se på ett innehåll som mer och mer lämpas över på koncept som informalitet. Valet av en informell autonom anarkistisk rörelse innebär en vägran av fasta strukturer, av medlemsorganisationer, av centralisering och förenande federationer. Därmed också en vägran av fasta återkommande, om inte alla, signaturer. Det innebär vägran av att arbeta fram program, förbudet mot alla politiska medel och därmed också av programenliga ansvarstaganden som hävdar en position från vilken kampanjer kan utformas.

Det innebär vägran av centralisering liksom alla paraplystrukturer, oavsett om de förklarar sig verbalt 'informella' eller formella. På ett positivt sätt kännetecknar informalitet för oss en obegränsad och odefinierad ögrupp av autonoma grupper och individer som knyter band till varandra baserade på affinitet och ömsesidig kunskap, som fattar beslut med detta som bas för att realisera gemensamma projekt. Det är valet för små affinitetsbaserade kretsar som skapar sin egen autonomi, sina egna perspektiv och aktionsmetoder som bas för att kunna knyta band med andra. Informell organisering har varken med federationer eller akronymer att göra. Och vad var det som fick några kamrater att prata om, inte bara informalitet utan även om 'insurrektionalism'?

Med risk för att reducera det breda panoramat av idéer, analyser, hypoteser och förslag, skulle vi kunna säga att 'insurrektionalism' innefattar de metoder och perspektiv som, ur en kompromisslös anarkism, vill bidra till 'insurrektionella situationer'. Den anarkistiska arsenalen av metoder är i detta avseende enorm. Vidare betyder brukandet av metoder (agitation, attack, organisatoriska förslag etc.) i sig knappast någonting alls. Endast i genomtänkta och utvecklande 'projekt' får de mening i kampen. Att sätta eld på en statlig byggnad är utan tvivel alltid en bra sak men är 'i sig' inte nödvändigtvis en del av det insurrektionella perspektivet. Detta gäller kanske ännu mer för valet att t.ex. rikta attacker mot speciellt centrala spektakulära mål och ackompanjera dem med trosbekännelser. Det är ingen tillfällighet att det under andra delar av insurrektionella projekt, lagts betoning på speciellt blygsamma, reproducerbara och anonyma aktioner, jämfört med de mer centraliserade strukturerna och makthavarna eller på behovet av välriktade sabotage mot infrastrukturer som inte behöver ett medialt eko för att uppnå sina mål t.ex. immobiliserandet av transporter, data och energiförsörjning.

Det verkar som att det inte finns så många perspektiv bakom den pågående kommunikémanin, vi har hur som helst svårt att upptäcka dem. Det verkar faktiskt, och med detta menar vi inte att underskatta dessa kamraters helhjärtade och modiga uppror, som att det framförallt handlar om en strävan efter erkännande. Erkännande från fienden, som skyndsamt sammanställer sina listor med terroristgrupper, vilket ofta innebär början på slutet. Fienden börjar arbeta för att isolera delar av den bredare konflikten. En isolering som inte bara är repressionens förelöpare (det spelar faktiskt ingen roll egentligen, repressionen finns alltid där – vi tänker inte gråta över faktumet att anarkistiska aktiviteter alltid följs av Argus öga och följaktligen åtalas.) utan främst, och det är det som är det viktigaste, det är det mest effektiva medlet i kampen mot all potentiell infektion.

I den sociala kroppens rådande tillstånd, som är sjukt och förfallande, är det bästa för makten att få en lättigenkännlig och definierbar kniv som

försöker hugga i en del av kroppen, medan det värsta för makten är ett virus som riskerar att skada hela kroppen på ett obegripligt och därmed okontrollerbart sätt. Har vi kanske tagit fel?

Handlar det kanske istället om erkännande från de exploaterade och exkluderade? Är inte vi som anarkister emot alla former av delegation, emot att föregå med strålande exempel som ofta legitimerar underkastelse? Våra metoder kan säkert vara smittsamma och ännu mer våra idéer men bara under förutsättningen att när de ifrågasätter underkastelsen som ett individuellt val, tar de tillbaka ansvaret att agera till varje enskild individ.

Att sätta hjärtan i brand, absolut men när hjärtat saknar syret från ens övertygelse så slocknar elden snabbt och följs i bästa fall av några applåder för de lovande martyrerna. Till och med då skulle det vara ironiskt om de principiella politikmotståndarna, anarkisterna, skulle ta upp representationens fackla och i sina auktoritära föregångares fotspår, separera den sociala konflikten från det omedelbara omkullkastandet av alla sociala roller och göra detta i tider då politiskt medierande (politiska partier, fack, reformism) sakta men säkert börjar ses som föråldrat och utdaterat. Det gör inte heller någon skillnad om de vill göra det genom att ta täten för sociala rörelser, dela med sig av stora sanningar under stormöten eller att handla på en specifik väpnad grupps manér.

Eller handlar allting om strävan efter 'samspel'?

Tyvärr har det alltid funnits anarkister som byter ut sökandet efter samspel mot sökandet efter taktiska samarbeten, äcklande allianser och strategiska separationer av medel och mål. Anarkistiskt samspel står onekligen att finna i förnekelsen av allt det vi tagit upp. Det betyder dock inte att t.ex. ett visst 'klandestint' förhållande skulle vara mer samspelt. När klandestinitet inte ses som en nödvändighet (antingen det är på grund av repressionens jakt eller för att det är nödvändigt vid en speciell aktion) utan som en revolutionär höjdpunkt, så finns det inte mycket kvar av den ökända "alegalismen". För att kunna föreställa oss detta, duger nog den sociala situationen i Europa som jämförelse: det är inte för att tusentals människor lever 'klandestint' på riktigt (papperslösa) som de per automatik och objektivt blir ett hot mot legalism och kröns till 'revolutionära subjekt'. Varför skulle det vara annorlunda för anarkister som går under jorden?

Eller handlar allt om att skrämma fienden? Ett återkommande element i kommunikéerna är att det tydligen finns anarkister som tror att de kan skrämma makten genom att uttrycka hot, publicera bilder på vapen eller exploderande små bomber (för att inte glömma det avskryvda i att skicka brevbomber). I jämförelse med den dagliga slakt som makten ligger bakom verkar det rätt naivt att, speciellt för dem som inte har fler illusioner kvar om mer känsliga makthavare, en mänskligare kapitalism eller om mer ärliga relationer inom systemet. Om makten, sin arrogans till trots, skulle frukta något, så skulle det vara spridningen av revolt, sådden av

olydnadens frö och den okontrollerade tändningen av hjärtans gnistor. Repressionens blixtnedslag gör såklart inga undantag för anarkister som vill bidra till detta men det bevisar inte hur 'farliga' vi är på något sätt som helst, snarare kanske det talar för hur farligt det skulle kunna vara om våra idéer och metoder skulle sprida sig bland de exploaterade och exkluderade.

Vi förvånas gång på gång av hur lite idén av något slags skugga lyckas tillfredsställa dagens anarkister, de som inte vill finna sig i sina öden, vänta eller bygga massorganisationer.

Vi brukade vara stolta över det: vi brukade göra allt för att bredda den sociala konfliktens trask och därmed göra det omöjligt för repressionens och återhämtnings krafter att penetrera. Vi sökte inte upp strålkastarljuset eller krigarens ära. I skuggan, på samhällets mörka sida bidrog vi till störningen av det normala, till det anonyma krossandet av kontrollerande och repressiva strukturer, till 'befrielsen' av tid och rum genom sabotage så att den sociala revolten kunde fortsätta. Vi

brukade sprida våra idéer stolt och autonomt, utan att använda medias eko, långt bort från det politiska spektaklet inklusive det 'oppositionella'. En agitation som inte strävade efter att filmas eller bli erkänd utan försökte elda under upproret överallt och knyta band till andra rebeller i en gemensam revolt.

Idag verkar det som att ett större antal kamrater har valt den enkla vägen, identitet framför cirkulation av idéer och revolt, och därmed reducerat affinitiva relationer till att ansluta sig till något. Det är såklart lättare att ta till sig en färdig produkt från den militanta stormarknadens hyllor av åsikter och konsumera den, än att utveckla ordentlig kamplinje som bryter med den. Det är såklart lättare att skapa sig en illusion om styrka genom att använda en gemensam akronym, än att erkänna för sig själv att upprorets styrka finns i och kan mätas i dess förmåga att attackera den sociala kroppen med befriande metoder och idéer. Identitet och att bilda en front kan erbjuda en skön illusion av att ha mening, speciellt inom kommunikationsteknologins spektakel men det röjer inte alla hinder ur vägen. Det visar därtill på sjukdomssymptom av en intesåanarkistisk uppfattning av kamp och revolution, när självbilden består i tron om att kunna utgöra en illusionerad anarkistisk mastodont inför maktens mastodont i symmetrisk likvärdighet. Den omedelbara konsekvensen av detta blir den konstanta förminskningen av horisonten till en intespecielltintressant introspektion, några rygglappar här och var, samt skapandet av ett ramverk för exklusiv självreferens.

Det skulle inte förvåna oss om denna mani skulle paralysera den anarkistiska rörelsen, trots vårt bidrag till mer och mer frekventa, spontana och destruktiva revolter. Fastlåsta i självhävdelse och självreferens, med sin kommunikation reducerad till att publicera kommunicéer på internet, så verkar det inte som att anarkister kommer att kunna göra så mycket när situationen exploderar i deras kvarter (förutom de obligatoriska explosionerna och brandattentaten, ofta mot mål som folk redan är i full färd med att förstöra själva.) Det verkar som att ju närmre vi verkar komma möjliga

uppror, ju verkligare dessa möjligheter blir, desto mindre vill anarkister befatta sig med det. Detta gäller lika mycket de som låser fast sig själva vid någon ideologi för väpnad kamp. Vad är det egentligen vi pratar om när vi pratar om insurrektionella perspektiv? Definitivt inte bara om ett stort antal attacker, ännu mindre när dessa verkar tendera till den exklusiva terrängen för anarkisterna och deras fronter. Uppror är så mycket mer än en väpnad singelduell mot Staten, det är flerfaldiga avbrott i tid, rum och dominerande roller, ett nödvändigt våldsamt avbrott som kan beteckna början på omkullkastandet av sociala relationer. I den bemärkelsen är upproret snarare ett socialt frigörande, som går längre än en generalisering av revolt eller kravaller men som redan i sin negation bär på fröet till en ny värld eller som åtminstone borde göra det. Det är just närvaron av en sådan utopisk spänning som erbjuder något att hålla fast vid för att inte falla tillbaka i normaliteten och låta de sociala rollerna återhämta sig, efter den stora förstörelsefesten. Så vi kan konstatera att uppror inte är något exklusivt för anarkister men vårt bidrag till det, vår förberedelse för det, våra insurrektionella perspektiv, skulle i framtiden otvivelaktigt kunna

vara viktiga och kanske avgörande för att knuffa revolten i en befriande riktning. Att på förhand överge dessa svåra frågor – frågor som borde vara viktiga i en värld som blir mer

och mer instabil – genom att stänga in sig själva i något identitetsbaserat ghetto och att hylla illusionen av att en 'en styrka' utvecklas genom gemensamma signaturer och 'förenandet' av anarkister som är redo att attackera, leder ofrånkomligen till förnekelsen av alla insurrektionella perspektiv.

För att återgå till världen av fronter och akronymer, så kan vi t.ex. nämna de obligatoriska referenserna till fängslade kamrater som ett tydligt tecken på hur vi håller tillbaka oss själva inom ett ramverk av exklusiv självreferens. Det verkar som att när kamrater väl burats in av Staten, så är de inte längre kamrater som oss, utan de är just 'fängslade' kamrater. På detta sätt fixeras deras positioner i en redan svår och smärtsam debatt på ett vis som bara har två utvägar:

antingen den absoluta glorifieringen av våra fängslade kamrater eller absolut förkastande, något som väldigt snabbt kan vändas till ett avståndstagande från att utveckla och utforma solidaritet.

Är det någon mening att fortsätta upprepa att våra fängslade kamrater varken befinner sig över eller under andra kamrater utan helt enkelt mitt i bland dem? Är det inte anmärkningsvärt att trots de många kamperna mot fängelser, så använder sig den rådande tendensen av begreppet 'politiska' fångar och överger därmed ett mer allmänt perspektiv på kamp mot fängelser, rättssystemet...? Genom att göra det riskerar vi att fullborda det som Staten försökt realisera från första början genom att låsa in våra kamrater, att göra dem till abstrakta idolerade och centrala referenspunkter vilket isolerar dem från det sociala kriget i sin helhet. Istället för att leta efter sätt att upprätthålla band av solidaritet, affinitet och medbrottslighet, genom att placera allt i det sociala krigets centrum, så förminskas solidariteten till att bara citera namn i slutet på kommunikéer. Som om det inte vore nog så genererar detta ett vidrigt ekorrhjul utan mycket perspektiv, en högre nivå på attackerna som 'tillägnas' andra, istället för att samla styrka från oss själva och från valet av när, hur och varför vi ingriper i givna omständigheter.

Den väpnade kampismens logik är dock omöjlig att stoppa. När den väl satts i rullning blir den tyvärr svår att bemöta. Alla som inte ansluter sig eller som inte tar den i försvar jämförs med kamrater som inte vill handla eller attackera, som underordnar revolten under kalkyler och massor, som bara vill vänta och skjuter ifrån sig längtan efter att tända på stubinen här och nu. I denna deformerade spegel blir vägran av att köpa den väpnade kampens ideologi liktydigt med vägran av väpnad kamp i sig. Det är såklart inte sant men för de som hör vad de vill höra finns inget utrymme kvar för diskussion. Allting reduceras till ett blocktänkande, för och emot, och den väg vi finner mer intressant, utvecklandet av insurrektionella projekt, hamnar i bakgrunden. Bara för att sedan motta applåder från formella frihetliga och låtsasradikaler såväl som de repressiva krafterna, som inte önskar något hellre än att torka ut detta träsk.

Vem vill diskutera projektualiteter idag, när den enda märkbara kamprytmen synes vara summan av attacker som publiceras på internet? Vem söker fortfarande efter perspektiv som vill åstadkomma mer än att attackera lite grann? Om det råder det förresten inga tvivel, att attackera är nödvändigt, här och nu, med alla medel som känns lämpliga och lägliga. Utmaningen i att utveckla insurrektionella projekt, som siktar på att försöka bryta loss, utvidga och fördjupa insurrektionella situationer, kräver dock lite mer än förmågan att attackera. Den kräver utvecklandet av ordentliga idéer och inte upprepadet av andra personers ord. Den kräver styrkan att utveckla verklig autonomi, i termer av kamp och kapaciteter; det långsamma och svåra sökandet efter affiniteter och fördjupandet i den ömsesidiga kunskapen; en viss analys av omständigheter inom vilka vi agerar; modet att noggrant utarbeta hypoteser för det sociala kriget för att kunna sluta hamna bakom (kanske helt fel?) fakta och oss själva.

I korthet: Det krävs inte bara kapaciteten att kunna använda vissa metoder utan framförallt idéerna om hur, var, när och varför vi ska använda dem och vidare i en kombination med ett helt spektrum av andra metoder. Annars kommer det inte finnas några anarkister kvar, bara ett spektrum av fasta roller: propagandister, husockupanter, beväpnade kämpar, expropriatörer, författare, fönsterkrossare, kravallturister etc. Det finns inget mer smärtsamt än att finna oss själva så obehäpnade, att var och en av oss bara har en speciell egenskap kvar, inför den kommande sociala stormen. Det finns inget värre i en explosiv social situation än att behöva se att anarkisterna är för upptagna i sina egna

bakgårdar för att verkligen bidra till explosionen. Det skulle ge den bittraste eftersmaken av ett förlorat tillfälle om vi skulle överge upptäckten av nya kumpaner inuti den sociala stormen, knytandet av band baserade på ett delande av idéer och metoder med andra rebeller, uppbrottet med alla former av medi-

erad kommunikation och representation och därmed uppöppnandet av plats för verklig ömsesidighet som är allergisk mot all makt och dominans, endast för att vi bara fokuserar på identitetsghettot.

Som vanligt vägrar vi dock att hänge oss åt misströstan. Vi är medvetna om att många kamrater söker efter möjligheter att attackera fienden och att knyta band till andra rebeller genom att sprida anarkistiska idéer och förslag till kampformer, i en tid och ett rum som överger allt politiskt spektakel. Det är förmodligen den svåraste vägen då den aldrig kommer att belönas. Inte av fienden, inte av massorna och troligtvis inte av andra kamrater och revolutionära. Vi bär dock på en historia inom oss, en historia som kopplar samman oss med alla anarkister och den kommer envist fortsätta

vägra att bli inmurad, vare sig det är i den 'officiella' anarkiströrelsen eller inom den väpnade kampdelen av den.

De som fortsätter vägra att sprida idéer på andra sätt än de vi gör och därmed försöker köra bort all politisk mediering, inklusive kommunikén.

De som inte bryr sig så mycket om vem som gjorde vad men som kopplar det till sin egen revolt, sin egen projektualitet som breder ut sig i den enda konspirationen vi vill ha: den med rebelliska individer för omkullkastandet av det existerande.

20:e november 2011

Det Anarkistiska Biblioteket

Anonym
Brev till den anarkistiska galaxen
2011

Översatt av och publicerad i UpprorsBladet (#3)

sv.theanarchistlibrary.org